

Sygn. akt III AUa 1709/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 lutego 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Agata Pyjas - Luty
Sędziowie:	SSA Monika Kowalska (spr.) SSA Iwona Łuka-Kliszcz
Protokolant:	st. prot. sądowy Anna Baran

po rozpoznaniu w dniu 21 lutego 2013 r. w Krakowie

sprawy z wniosku **Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w T.**

o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Tarnowie z dnia 28 czerwca 2012 r. sygn. akt IV U 181/12

przeciwko **C. Ś.**

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w T.

od wyroku Sądu Okręgowego w Tarnowie - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 23 października 2012r. sygn. akt IV U 1040/12

o d d a l a apelację.

Sygn. akt III AUa 1709/12

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. w dniu 21 września 2012 r. złożył wniosek o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Tarnowie z dnia 28 czerwca 2012 r. sygn. akt IV U 181/12 - na podstawie art. 114 ust.1 i ust.2 pkt 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, a którym to wyrokiem Sąd Okręgowy w Tarnowie zmienił decyzję organu rentowego z dnia 24 stycznia 2012 r. w ten sposób, że przyznał C. Ś. emeryturę od dnia 1 stycznia 2012 r. W uzasadnieniu wniosku o wznowienie postępowania organ rentowy podał, że biorąc pod uwagę nieuwzględnione przez Sąd Okręgowy okresy przerw w świadczeniu pracy przez wnioskodawcę po odbywaniu służby wojskowej w okresie od 24 lipca 1973 r. do 8 sierpnia 1973 r. i okres urlopu bezpłatnego od 1 lutego 1987 r. do 11 maja 1987 r. wnioskodawca nie legitymuje się wymaganym co najmniej 15 - letnim okresem zatrudnienia w warunkach szczególnych, a jedynie okresem 14 lat, 11 miesięcy i 6 dni takiej pracy. Okoliczność ta istniała w dacie orzekania przez Sąd Okręgowy w sprawie

objętej wnioskiem o wznowienie, a ujawniona została podczas obliczania przez organ rentowy wysokości emerytury przyznanej prawomocnym wyrokiem sądowym.

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 23 października 2012 r. Sąd Okręgowy w Tarnowie oddalił wniosek (mylnie nazwany skargą) złożony w trybie art. 114 ustawy emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. o wznowienie postępowania w sprawie sygn. akt IV U 181/12 zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Tarnowie - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 28 czerwca 2012 r.

Sąd Okręgowy ustalił, że decyzją z dnia 24 stycznia 2012 r. organ rentowy odmówił C. Ś. przyznania emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych na zasadzie art. 184 w zw. z art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r.

o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, uzasadniając to tym, iż nie udowodnił on co najmniej 15 - letniego okresu pracy w warunkach szczególnych. W wyniku odwołania złożonego od tej decyzji, w toku postępowania sądowego w sprawie objętej wznowieniem postępowania, do wymaganego stażu pracy wnioskodawcy w warunkach szczególnych zaliczono okres pracy w latach 1972 -1978 w Przedsiębiorstwie (...) w G. w charakterze monter a oraz okresy pracy w latach 1978-1980 i 1982-1987 w Kombinacie Budownictwa (...) w T. na budowach eksportowych w byłej C.w charakterze spawacza. Wobec takich wyników postępowania dowodowego, Sąd Okręgowy w Tarnowie, wyrokiem z dnia 28 czerwca 2012 r. IV U 181/12 zmienił zaskarżoną decyzję organu rentowego w ten sposób, że przyznał ubezpieczonemu emeryturę od dnia 1 stycznia 2012 r. uznając , że legitymuje się on co najmniej 15 - letnim okresem pracy w warunkach szczególnych.

Mając na uwadze przytoczone powyżej okoliczności faktyczne, Sąd Okręgowy w Tarnowie w przedmiotowej sprawie stwierdził, że w świetle art. 114 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych złożony przez organ rentowy wniosek o wznowienie postępowania w trybie art. 114 w/w ustawy nie zasługiwał na uwzględnienie. Sąd Okręgowy wskazał, że przedmiotem tego postępowania było ustalenie, czy organ rentowy może skutecznie wnioskować o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem sądowym powołując się na okoliczności istniejące w dacie wydania wyroku i nie podnoszone przez organ rentowy w trakcie zakończonego postępowania, choćby w postaci apelacji od tego wyroku. Sąd Okręgowy odwołał się do przepisu art. 114 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych stwierdzając, że z przepisu tego wynika, iż organ rentowy ma możliwość wzruszania swoich decyzji dotyczących prawa do świadczeń lub ich wysokości nawet w sytuacji, jeżeli sam coś pominął, aczkolwiek sytuacja kształtuje się odmiennie, gdy sprawa wskutek odwołania od decyzji trafia do sądu pracy i ubezpieczeń społecznych i zostaje tam rozstrzygnięta prawomocnym wyrokiem. Sąd I instancji podkreślił, że w stanie faktycznym rozpoznawanej sprawy w pełni znajduje zastosowanie pogląd prawny wypowiedziany przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 4 września 2007 r. I UK 88/07, gdzie zajęto stanowisko w myśl którego konieczne jest przeprowadzenie rozróżnienia pomiędzy podstawami ponownego ustalenia prawa do świadczenia przez organ rentowy w stosunku do poprzednio wydanej decyzji (art. 114 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych) oraz podstawami wniosku o wznowienie postępowania przed sądem jako organem odwoławczym (art. 114 ust. 2 pkt 2 przedmiotowej ustawy). Sąd Najwyższy zwrócił uwagę na to, jeżeli doszło do wydania wyroku przez sąd pracy i ubezpieczeń społecznych, organ rentowy może domagać się wznowienia na zasadzie art. 114 ust. 2 pkt 2 wyłącznie z przyczyn analogicznych do tych, które mogą być podstawą skargi o wznowienie postępowania, a zatem wtedy, gdy ujawnione okoliczności nie były znane wcześniej organowi rentowemu i nie mógł ich uwzględnić przy ustalaniu prawa do świadczenia. Sąd Najwyższy wskazał też, że ujawnienie okoliczności w rozumieniu art. 114 ust. 2 pkt 2 powinno być traktowane jak „wykrycie” okoliczności w rozumieniu art. 403 § 2 k.p.c., co oznacza, że ujawnienie nie może oznaczać uświadomienia sobie przez organ rentowy własnych zaniedbań, braku staranności, pomyłek, błędów, przeoczeń. Jeżeli zatem organ rentowy zmierza do wznowienia postępowania przed sądem pracy i ubezpieczeń społecznych na podstawie art. 114 ust. 2 pkt 2 wyżej cyt. ustawy , musi powołać się na taką okoliczność, która rzeczywiście nie była znana organowi przed wydaniem prawomocnego wyroku w postępowaniu, o wznowienie którego organ występuje. Odnosząc się do powyższego stanowiska Sądu Najwyższego, Sąd Okręgowy wskazał, że w rozpoznawanej sprawie organ rentowy powołał się na okoliczności, które były mu znane w postępowaniu, którego dotyczy wniosek o

wznowienie postępowania na zasadzie art. 114 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, gdyż wskazane dopiero teraz okoliczności faktyczne, mógł podnosić choćby w apelacji od wyroku objętego przedmiotowym wnioskiem o wznowienie postępowania. Sąd Okręgowy podkreślił, że organ rentowy nie skorzystał z możliwości wniesienia środków odwoławczych w zakończonym prawomocnie postępowaniu w sprawie IV U 181/12, co w świetle wyroku Sądu Najwyższego z dnia 15 marca 2012 r. II UK 160/11, także przemawia przeciwko możliwości skutecznego skorzystania dopiero teraz z drogi przewidzianej w przepisie art. 114 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

W tych okolicznościach, na podstawie wyżej wskazanych przepisów prawa, Sąd Okręgowy oddalił wniosek organu rentowego o wznowienie postępowania zakończony prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Tarnowie z dnia 28 czerwca 2012 r. sygn. akt IV U 181/12, złożonego w oparciu o art. 114 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Apelację od wyroku wywiódł organ rentowy, Zaskarżając wyrok w całości zarzucił: 1) naruszenie art. 114 ust. 1 i ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych poprzez ich niezastosowanie w sytuacji, gdy z ustalonych okoliczności jednoznacznie wynika, iż istniały przesłanki do wznowienia postępowania zakończony prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Tarnowie z dnia 25 października 2011 r. IV U 154/11; 2) sprzeczność istotnych ustaleń z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego wskutek naruszenia przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na wynik sprawy, a to art. 233 § 1 k.p.c., poprzez dokonanie oceny dowodów w sposób nie wszechstronny, poprzez zaniechanie dokonania analizy i ustalenia, w oparciu o jakie okoliczności i na jakiej podstawie faktycznej i prawnej Sąd Okręgowy w Tarnowie wydał w dniu 28 czerwca 2012 r. kwestionowane orzeczenie; 3) naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na wynik sprawy, a to art. 328 § 2 k.p.c., poprzez zaniechanie przytoczenia w uzasadnieniu wyroku opisu ustalonych przez Sąd I instancji okoliczności oraz podstawy faktycznej będącej podstawą wydania wyroku w sprawie IV U 181/12.

Podnosząc te zarzuty apelujący wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wznowienie postępowania zakończony prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Tarnowie z dnia 28 czerwca 2012 r. IV U 181/12 i zmianę wyroku przez oddalenie odwołania. Apelujący podkreślił, że w trakcie wykonywania prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Tarnowie z dnia 28 czerwca 2012 r. sygn. akt IV U 181/12 uznał, że nie można zaliczyć wnioskodawcy do pracy w warunkach szczególnych w okresach przyjętych wyrokiem objętym wnioskiem o wznowienie postępowania także i takich okresów, jak: od 24 lipca do 8 sierpnia 1973 r. (przerwa po odbyciu służby wojskowej), od 1 do 7 marca 1979 r. (przerwa między delegowaniem do prac eksportowych) i od 1 lutego 1987 r. do 11 maja 1987 r. (urlop po eksporcie), a to oznacza, iż wnioskodawca legitymuje się tylko okresem 14 lat, 11 miesięcy i 6 dni pracy w warunkach szczególnych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacja jest bezzasadna.

W okolicznościach rozpoznawanej sprawy wyrok Sądu I instancji należy ocenić jako trafny i odpowiadający prawu. Sąd I instancji w sposób prawidłowy,

z zastosowaniem przepisu art. 114 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach

i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.) oddalił wniosek organu rentowego o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Tarnowie z dnia 28 czerwca 2012 r., sygn. akt IV U 181/12.

Do wznowienia postępowania w sprawach o świadczenia emerytalne

i rentowe stosuje się przepis art. 114 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, zgodnie z którym prawo do świadczeń lub ich wysokość ulega ponownemu ustaleniu na wniosek osoby zainteresowanej lub z urzędu, jeżeli po uprawomocnieniu się decyzji zostaną przedłożone nowe dowody lub ujawnione zostaną nowe okoliczności istniejące przed wydaniem tej decyzji, które mają wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość, o czym stanowi ust. 1 cytowanego przepisu, podczas gdy zgodnie z ust. 2 pkt 2 tego przepisu, jeżeli prawo do

świadczenia lub jego wysokość została ustalona orzeczeniem organu odwoławczego, organ rentowy na podstawie dowodów lub okoliczności, o których mowa w ust. 1, występuje do sądu z wnioskiem o wznowienie postępowania, gdy z przedłożonych dokumentów lub ujawnionych okoliczności wynika, że prawo do świadczenia nie istnieje lub świadczenie przysługuje w niższej wysokości.

W sprawie, której dotyczył wniosek organu rentowego o wznowienie postępowania, Sąd Okręgowy w Tarnowie wyrokiem z dnia 28 czerwca 2012 r. sygn. akt IV U 181/12, przyznał C. Ś. emeryturę, ustalając, że spełniona została przez niego przesłanka legitymowania się co najmniej 15 letnim okresem pracy w warunkach szczególnych, zaliczając do stażu pracy w warunkach szczególnych okres pracy od 31 sierpnia 1972 r. do 31 maja 1978 r. w Przedsiębiorstwie (...) w G. w charakterze monter a oraz od 5 czerwca 1978 r. do 31 grudnia 1980 r. i od 11 listopada 1982 r. do 21 kwietnia 1992 r. w Kombinacie Budownictwa (...) w T. na budowach eksportowych w byłej C. w charakterze spawacza i to na wysokości. Do okresu pracy w warunkach szczególnych w latach 1972 – 1978, Sąd Okręgowy doliczył wnioskodawcy czas odbywania zasadniczej służby wojskowej przypadający od 9 stycznia 1973 r. do 23 lipca 1973 r. a ponadto wskazał, których to konkretnie okresów nie można zaliczyć do 15-letniego okresu pracy w warunkach szczególnych, tj. okresu od 2 stycznia 1979 r. do 31 stycznia 1979 r., od 2 stycznia 1980 r. do 25 stycznia 1980 r.

i od 1 lutego 1985 r. do 15 lutego 1985 r. (k. 39 akt IV U 181/12). Natomiast organ rentowy domagając się wznowienia postępowania w tej sprawie podnosił, że ubezpieczony nie wykazał 15 lat pracy w warunkach szczególnych, a jedynie 14 lat, 11 miesięcy i 6 dni, co zdaniem organu rentowego wynika stąd, że Sąd Okręgowy w Tarnowie dokonując ustaleń faktycznych w sprawie objętej wnioskiem o wznowienie postępowania winien był wyłączyć z okresu wykonywania pracy przez wnioskodawcę

w warunkach szczególnych przerwę w świadczeniu pracy po odbywaniu służby wojskowej od dnia 24 lipca 1973 r. do 8 sierpnia 1973 r., przerwę między budowami eksportowymi od 1 do 7 marca 1979 r. oraz okres urlopu bezpłatnego od dnia 1 lutego 1987 r. do dnia 11 maja 1987 r. udzielonego po zakończeniu budowy eksportowej.

Mając na względzie powyższe okoliczności stwierdzić należy, że Sąd Okręgowy słusznie uznał, iż w świetle art. 114 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych brak jest podstawy do wznowienia postępowania. Należy w pełni podzielić stanowisko Sądu

I instancji, że nie zostały ujawnione żadne istotne dla ustalenia prawa do świadczenia okoliczności, które nie były znane organowi rentowemu wcześniej

i organ rentowy nie mógł ich uwzględnić lub podnieść w czasie zakończonego prawomocnie postępowania. W przypadku gdy chodzi o wznowienie postępowania przed sądem pracy i ubezpieczeń społecznych, jako organem odwoławczym, okoliczność, na którą może się powołać organ rentowy, nie może być okolicznością tego rodzaju, która w sposób jednoznaczny i bezpośredni wynika z materiału zgromadzonego w aktach organu rentowego. Organ rentowy w uzasadnieniu wniosku o wznowienie postępowania nie powołał się na żadne nowe okoliczności, poprzestając wyłącznie na odmiennej, w porównaniu z oceną Sądu Okręgowego

w Tarnowie, oceną okoliczności rzutujących na kwestię spełnienia przesłanki wymaganego okresu pracy w warunkach szczególnych przez wnioskodawcę C. Ś. w sprawie objętej wnioskiem o wznowienie. Z akt zaś sprawy IV U 181/12 wynika, że Sąd Okręgowy w Tarnowie rozważał kwestię zasadniczej służby wojskowej ubezpieczonego, ostatecznie doliczając okres pełnienia tej służby do czasu zatrudnienia w warunkach szczególnych, a obecnie organ rentowy nie powołał się na jakiegokolwiek nowe dokumenty, ani też na żadne nowe okoliczności w tym zakresie. Podobnie Sąd Okręgowy w Tarnowie rozważył uprzednio kwestię pracy wykonywanej przez ubezpieczonego na budowie eksportowej i także w tym zakresie nie pojawiły się żadne nowe dokumenty, ani też nowe okoliczności, uprzednio nie znane organowi rentowemu. Wątpliwości organu rentowego co do prawidłowości obliczenia okresu pracy wykonywanej w warunkach szczególnych nie są tożsame

z ujawnieniem się nowych okoliczności. Sąd Okręgowy w Tarnowie w sprawie objętej wnioskiem o wznowienie postępowania wyraźnie stwierdził, które tylko okresy należy wyłączyć wnioskodawcy z okresów pracy w warunkach szczególnych (które to okresy zostały wymienione wyżej) i nie przyjął w żaden sposób, a badał tę istotną kwestię, aby można było uznać za okres nieświadczenia pracy w warunkach szczególnych przez C. Ś. tych okresów o których mówi teraz organ rentowy w przedmiotowym wniosku o wznowienie postępowania.

Z uwagi na funkcję, jaką spełnia tryb wznowienia postępowania przewidziany w art. 114 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, trzeba mieć na względzie, na co słusznie zwrócił uwagę Sąd I instancji, że wniosek o wznowienie składany w oparciu o art. 114 ust. 2 pkt 2 tej ustawy nie może służyć jako nadzwyczajny środek zaskarżenia kierowany przeciwko prawomocnym orzeczeniom sądowym. Skoro w postępowaniu, którego wznowienia domagał się organ rentowy, sąd ubezpieczeń społecznych ustalił, że ubezpieczony spełnia wymóg wykonywania pracy w warunkach szczególnych przez okres co najmniej 15 lat i jednocześnie ustalił, jakie przedziały czasowe należy wyłączyć z okresu wykonywania pracy w warunkach szczególnych, to organ rentowy nie może obecnie skutecznie podnosić, że wyłączeniu winny podlegać dodatkowo inne jeszcze okresy z tego samego czasu, który był objęty ustaleniami Sądu Okręgowego, tym bardziej zresztą, że jeżeli organ rentowy nie zgadzał się ze stanowiskiem sądu w tym zakresie, miał możliwość zaskarżenia wyroku za pomocą apelacji, jednak z tej drogi nie skorzystał, a wyrok uprawomocnił się.

Sąd Apelacyjny zauważa, że w wyroku z dnia 15 marca 2012 r. II UK 160/11 (LEX nr 1170999) Sąd Najwyższy podkreślił, że kierowany przez organ rentowy do sądu ubezpieczeń społecznych wniosek o ponowne ustalenie prawa do świadczenia na podstawie art. 114 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych nie jest i nie może być nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia prawomocnego wyroku sądowego przyznającego prawo do świadczenia, jeżeli organ rentowy nie skorzystał z przysługujących „zwykłych” środków odwoławczych. W uzasadnieniu tego wyroku Sąd Najwyższy stwierdził, że niedopuszczalna jest taka sytuacja, w której organ rentowy za pomocą wniosku złożonego w trybie art. 114 ust. 2 pkt 2 ustawy emerytalno – rentowej zmierza do zakwestionowania znanego organowi rentowemu stanu faktycznego ustalonego w prawomocnym wyroku sądowym, który to stan faktyczny został przez sąd oceniony jako uzasadniający przyznanie świadczenia emerytalnego.

Podkreślić należy, że Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 22 lutego 2010 r. I UK 247/09, (LEX nr 585725), zwrócił uwagę na to, że celem ponownego ustalenia prawa do świadczenia w trybie art. 114 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych jest ponowne rozstrzygnięcie o uprawnieniach, które powstały ex lege przed wydaniem weryfikowanej decyzji rentowej, czyli wyeliminowanie decyzji, która przyznaje (także na skutek wyroku sądu) świadczenie, pomimo że prawo do niego nie powstało. Do ponownego ustalenia prawa do świadczenia nie może zatem dojść na podstawie twierdzenia o braku tego prawa na podstawie przesłanki ujawnionej i uznanej za spełnioną w postępowaniu sądowym. Postępowanie w przedmiocie ponownego ustalenia prawa do świadczenia nie zmierza zatem do podważenia ustaleń faktycznych sądu i tylko pośrednio odnosi się do postępowania sądowego. Jego celem jest podważenie obiektywnie wadliwej decyzji organu rentowego, co nie może nastąpić w trybie odnoszącym się do postępowania sądowego. Ponadto w wyroku z dnia 13 września 2011 r. I UK 124/11 (LEX 1026625) Sąd Najwyższy stwierdził, że okoliczności i dowody wskazane w art. 114 ust. 1 i 1a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych uzasadniają ponowne ustalenie prawa do świadczenia, o ile nie stanowią elementu stanu faktycznego sprawy. Jeżeli kształtują one faktyczną podstawę wyroku, to oznaczają, że zostały przez sąd ocenione, w odniesieniu do dowodów na podstawie art. 233 § 1 k.p.c., a w odniesieniu do ustalonych okoliczności faktycznych przez pryzmat przepisów prawa materialnego.

Sąd Apelacyjny w pełni podziela pogląd prawny wyrażony w przytoczonych wyżej orzeczeniach Sądu Najwyższego, a odnosząc te rozważania prawne do realiów rozpatrywanej sprawy wskazuje, że złożony przez organ rentowy wniosek o wznowienie postępowania w sprawie IV U 181/12 zmierzał w istocie rzeczy do podważenia poczynionych przez Sąd Okręgowy w Tarnowie w orzeczeniu objętym wnioskiem o wznowienie postępowania ustaleń faktycznych co do wykonywania przez wnioskodawcę C. Ś. pracy w warunkach szczególnych, w sytuacji gdy przesłanka w postaci pracy w warunkach szczególnych była już przed tym Sądem Okręgowym w Tarnowie rozważana i w oparciu o wyniki postępowania dowodowego, znana organowi rentowemu i została uznana za spełnioną. Z tych względów nie mógł zostać uwzględniony wniosek organu rentowego o wznowienie postępowania.

Mając na uwadze, że zaskarżony wyrok jest trafny i odpowiada prawu,

a wywiedziona apelacja nie zawierała usprawiedliwionych zarzutów, Sąd Apelacyjny, na podstawie wyżej wskazanych przepisów prawa i orzekając na zasadzie art. 385 k.p.c. oddalił apelację organu rentowego, jako pozbawioną racji faktycznych i prawnych.